

241 1. Beh. af Forstl. t. Finanslov f. Finansaaaret fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874. 242

forandret, saa det undrer mig, at det ærede Medlem efter denne sin Anskuelse ikke ønsker den forandret, det vilde jeg i det Mindste gjøre (H. Nielsen: „Til at afløse indirekte Skatter!“). Ja, jeg for mit Vedkommende ønsker Indkomstskatten væsentlig til at afløse direkte Skat, og det skulde glæde mig, om ærede Medlemmer vare enige med mig deri. Meningsforskjellen er jo forresten her den, at jeg lægger Vægt paa, at Næringerne, den økonomiske Udvikling, ikke hindres her i Landet; men desværre for den finansielle Reforms Udsigt her i Landet er det paa Kasseartiklerne, de almindelige Forbrugsgjenstandes Løb, at de ærede Medlemmer rette deres stærke Angreb. Men — for at vende tilbage — det er netop disse det ærede Medlems Anskuelser om Uretfærdigheden af Grundskatten eller af Tienden, som jeg tillader mig at betegne som skult Socialisme — ganske vist ubevidst. Jeg sagde det udtrykkelig igaar, og jeg tror, at jeg i det Hele udtalte min Mening saa høflig, som det paa nogen Maade kunde forlanges. Det, som jeg anser for det allerfarligste Angreb paa Eiendomsretten, det er disse Ord og Anskuelser, som ikke ville se paa de virkelige Værdiforhold, men som se hen til abstrakte Ting — som om ikke disse Folk, der have Eiendommene, have kjøbt dem billig eller dyrt, efterkom de have kjøbt Eiendommene med eller uden disse Skatter og Tiender. Vil man ikke tage Hensyn til Virkeligheden, men holde paa doktrinære Anskuelser, hænge sig i disse ydre Former, noget saa Formelt, som om det kaldes Skat eller ikke, saa angriber man Eiendomsretten paa en Maade, som jeg frygter langt mere end de almindelige socialistiske Anskuelser, som Folk forøvrigt have saa travlt med. Det skulde forøvrigt glæde mig, om mine Ord kunde bevirke, at det ærede Medlem lidt nærmere vilde betragte disse Forhold, der dog have deres økonomiske Side, og som det derfor nok er værdt at underkaste en økonomisk Betragtning.

Finansministeren: Hvis ikke det ærede Medlem (Boisen), som talte umiddelbart før den ærede sidste Taler (Frederiksen), allerede havde dømt ved den ærede sidste Talers mærkværdige Lethed til at håndse paa det gyngende Diskussionshavs Bølgetoppe, havde jeg maattet gjøre det, men nu, da det allerede er gjort, skal jeg ikke nærmere karakterisere det ærede Medlems dristige Spring; jeg skal kun holde mig til det ene Spørgsmaal, hvorom Finansministeren har Opfordring til at udtale sig nærmere. Ja, det er sandt, der er Apothekeryri-

villegierne. Jeg ser ikke ret, om Sultitsministeren er kommen tilstede fra det andet Thing. (Sultitsministeren: Jo!). Meget vel. Dette Punkt, ved hvilket det vilde være meget let at vise, at det ærede Medlem ikke har sat sig ind i det Forhold, hvorom han taler, tilkommer det nærmest min ærede Kollega at udtale sig om. Jeg skal altsaa nu, ligesom det ærede Medlem, springe fra Apothekervæsenet til Reservecifonden. Hvad denne angaar, skal jeg i Almindelighed gjøre den Bemærkning, at jeg ikke tror, det er et Forhold, som for Tiden trænger til eller egner sig til at ordnes ved Lov. Under hvilke Forhold jeg vilde finde det haade ønskeligt og naturligt at faae en Lov derom, skal jeg tillade mig at sige. Det vilde være, naar vi aldeles ikke havde nogen Reservecifond, og der skulde dannes en, hvortil der skulde henlægges et vist Beløb af Aarets Indtagter. Da var det ganske naturligt, om der ved Lov blev truffet Bestemmelser om Størrelsen af Reservecifonden, for at der kunde lægges en bestemt Plan, hvorefter Reservecifonden skulde dannes. Nu er derimod Forholdet det, at vi have en Reservecifond, som utvivlsomt er større, end vi kunde fordrø, den skulde være, hvis vi ikke havde den, og skulde til at danne en — ja, den er utvivlsomt meget større. Der er saaledes for Tiden ikke nogen Opfordring til af den Grund nu at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Jeg tror overhovedet, at Lovgivningsmagten er saa stærkt i Bevægelse og det paa saa mange Omraader paa een Gang, at jeg frygter for, at der af denne store Anstrengelse kommer et forholdsvis mindre Udbytte frem, end Tilfældet vilde være, om man vilde samle sine Kræfter om færre Gjenstande, som man da ogsaa kunde vente at føre til Ende. Begynder man derimod paa for Meget paa een Gang, vil Resultatet kun altfor let blive, at man kun faar saare Lidet tilendbragt, og til Slutningen ville vi da atter have ved det meget omviftelige, men lidet frugtbringende Spørgsmaal: Hvis er Skylden? (Røyer: Det er naturligvis Regeringens og Landstingets Skyld! Berg: Ja, det er klart!). Derom ville dog Meningerne naturligvis være delte; jeg finder det Møjsatte klart; men dette Spørgsmaals Drøftelse er i ethvert Fald en daarlig Trøst, om den end kunde have sin Nytte. Jeg tror nu ikke, at der er nogen Grund til at forøge Lovgivningsarbejdet med en Lov om Reservecifonden. For det Første er det som sagt min Mening, at der ikke for Tiden er nogen Opfordring til at give Bestemmelser om Størrelsen af den; dernæst tror jeg overhovedet heller ikke, at der iøvrigt med Nytte kan gives